

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 45/2015

18.11.2015. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиоца Р.Ц. из Н., чији је пуномоћник С.С., адвокат из Н., против туженог А.В.С. АД из Б., кога заступа А.М., адвокат из Б., ради оцене законитости отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2610/14 од 07.10.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2610/14 од 07.10.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2610/14 од 07.10.2014. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 556/14 од 19.05.2014. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду бр. 2057/1 од 11.06.2002. године, као и захтев за признање свих права на рад и по основу рада и враћања на рад закључно са 14.02.2011. године, када је тужилац стекао право на старосну пензију и тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 383.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог до 05.12.2008. године, када му је радни однос престао отказом уговора о раду због повреде радне обавезе утврђене општим актом и уговором о раду

(грубог, неуљудног и недоличног понашања према другим запосленима и започињања и учествовања у вербалном и физичком конфликту). Наиме, 28.09.2008. године у просторијама Филијале тужене тужилац је имао агресивну расправу са коришћењем непристојних речи у разговору са својим менаџером Д.И.. Том приликом је повишеним, непристојним и крајње непословним тоном вређао менаџера и недолично се понашао, тако што је изговорио речи наведене у побијаном решењу. У поступку прикупљања информација о овом догађају, пре отказа уговора о раду, тужени је од запослених који су били присутни том приликом у просторијама Филијале затражио писмено објашњење. Запослени су у својим писаним изјавама потврдили да је тужилац том приликом био груб, неуљудан и недоличан у свом понашању према менаџеру туженог, после чега је тужени актом од 09.10.2008. године и од тужиоца затражио писмено објашњење. У писаној форми 14.10.2008. године тужилац је негирао да је био агресиван, недоличан, груб и неуљудан према свом менаџеру, само је навео да се том приликом са колегиницама смејао и гласно причао, због чега га је менаџер позвао да дође на разговор код њега у канцеларију. Навео је такође да су изјаве тих колегиница о инциденту дате под притиском, јер се ради о лицима запосленим на одређено време, тако да наставак њиховог рада зависи искључиво од менаџера. Потом је тужени 24.10.2008. године дописом од тужиоца затражио да му достави доказе у вези својих тврдњи да су те изјаве дате под притиском, па како тужилац није поступио по захтеву, тужени му је 26.11.2008. године доставио писано упозорење пред отказ уговора о раду. Графолошким вештачењем је утврђено да је потпис тужиоца на упозорењу аутентичан и да је то упозорење тужилац примио 26.11.2008. године. Тужилац се није изјаснио на упозорење. Тужени је 20.11.2008. године од синдиката тражио мишљење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а синдикат је 27.11.2008. године дао мишљење да је тужилац прекршио кодекс лепог пословног понашања тиме што се некоректно понео према свом менаџеру и нарушио радну дисциплину у банци, али пошто се ради о дугогодишњем раднику, који је пред пензијом, предложио је да тужени то има у виду приликом изрицања мере и да сматра да тужиоцу не треба отказати уговор о раду, већ га само дисциплински казнити.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужиоцу законито отказан уговор о раду.

У конкретном случају, тужиоцу је отказан уговор о раду због скривљене повреде радне обавезе утврђене чланом 19. уговора о раду (грубо, неуљудно или недолично понашање према другим запосленима и странкама) и чл. 110. Колективног уговора (започињање и/или учествовање у вербалном или физичком конфликту - тачка 16), што представља отказни разлог из чл. 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Наиме, тужилац је 28.09.2008. године у пословним просторијама тужене у разговору са својим менаџером имао агресивну расправу, тако што је користио непристојне речи и повишеним, непристојним и крајње непословним тоном вређао менаџера, чиме се грубо, неуљудно и недолично понашао према њему, учествујући у вербалном конфликту. При том, у вези својих тврдњи да су колегинице тужиоца, које су биле присутне у тој просторији, своје изјаве давале под притиском, тужилац доказе није доставио, па му је тужени законито 26.11.2008. године доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о

раду, које је тужилац лично примио, што је утврђено графолошким вештачењем. На овај начин, применом чл. 180. Закона о раду, поштовано је право тужиоца на одбрану, а применом чл. 181. истог закона, упозорење је достављено и синдикату на мишљење, који се о томе изјаснио.

У ревизији тужиоца понављају се жалбени наводи о томе да никада није примио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, чиме се, у суштини, оспорава оцена изведених доказа. На овај начин посредно се побија утврђено чињенично стање, што према члану 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог. Такође, наводи тужиоца о томе да је критичном приликом био изазван од стране директора и да је због тога реаговао на наведени начин, како правилно закључује првостепени суд, немају карактер извињавајућег разлога. На одговорност тужиоца не утиче ни чињеница што је наведеног дана био на годишњем одмору, па су и ти ревизијски наводи неосновани.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**